

Arrest

nr. 94 564 van 7 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlsche nationaliteit te zijn, op 17 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DE CONINCK loco advocaat W. BUSSCHAERT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Dehera, Libanon, en een moslim van Arabische origine te zijn. Uw vader diende in het leger van Lahad, dat ‘afhing van Israël’ en omwille van deze reden vertrokken jullie in 1999 naar Israël en verwierven jullie de Israëlsche nationaliteit. Jullie, dit wil zeggen u, uw ouders, broer en zus, werden door de Israëlsche autoriteiten eerst ondergebracht in Finekeh. Vervolgens woonden jullie in Yahya Ar, Maloud en Nahriya. Jullie verhuisden verschillende keren omdat jullie problemen ondervonden met de burens die jullie beledigden en boos werden wanneer jullie Arabisch

spraken. Uw vader verdiende als bouwvakker de kost. Op dit moment stelt u enkel nog de Israëlsche nationaliteit te bezitten.

In februari 2012 werd uw broertje, jullie woonden toen in Nahriya, lastiggevalen door een aantal joden. Toen hij huilend naar huis kwam ging u naar buiten om de desbetreffende personen aan te spreken. U ontdekte dat uw broer problemen had gehad met ene E. R., een jongen uit uw wijk. U werd door twee van diens kompanen vastgehouden en door E. met een mes gestoken. Al bloedend liep u naar huis en werd door uw vader naar het ziekenhuis gebracht waar de politie verwittigd werd. Deze kwam ter plekke en u vertelde wat er gebeurd was. U mocht diezelfde dag nog het ziekenhuis verlaten. Op het moment dat u zich nog in het ziekenhuis bevond kwam E. naar uw huis en bedreigde uw moeder, K. S. (O.V. 7.611.784; CG 12/01415), meer hierover weet u niet.

De volgende dag ging u met uw vader en broer naar de politiepost om ondervraagd te worden en uw verhaal te doen. U gaf de nam van E. en diens twee vrienden, diende een klacht in en kon hierna beschikken. Diezelfde dag kregen jullie thuis bezoek van E.'s vader die ermee dreigde dat u nog een messteek zou krijgen zo zijn zoon naar de gevangenis moest. Enkele dagen later werd dan nog eens uw broer lastiggevalen door de twee kompanen van E. die hem zeiden dat wanneer ze u tegen het lijf zouden lopen, ze u zouden slaan.

E. zou naar uw zeggen zijn opgepakt en gedurende een week op de politiepost zijn vastgehouden waarna hij naar een gevangenis zou zijn overgebracht. U zou nog samen met uw broer zijn meegenomen naar de plaats van het delict om de 'feiten te constateren'. Ongeveer een maand later hebben jullie dan omwille van deze problemen Nahriya verlaten en zijn naar Shlome verhuisd. Uw vader liet op dat moment zijn gezin in de steek en u hebt sindsdien geen contact meer met hem gehad. U hebt, alhoewel uw broer nog wel eens geslagen en beledigd werd, in Shlome nooit problemen gehad. Uw moeder oordeelde dat het noodzakelijk was het land te verlaten en jullie, samen met uw minderjarige broer en zus, verlieten Israël via de luchthaven van Tel Aviv en vlogen met jullie eigen paspoorten naar België, waar jullie op de luchthaven werden aangehouden omdat niet duidelijk was wat jullie eigenlijke reismotieven waren. Op 20 november 2012 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal (cgvs) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt Israël te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw vrees ten aanzien van Israël wordt beoordeeld, temeer u verklaart enkel de Israëlsche nationaliteit te hebben (cgvs p.1-2). In dit kader dient nog opgemerkt dat uw moeder stelt zowel de Libanese als de Israëlsche nationaliteit te bezitten, doch ook in haar hoofde wordt de vrees ten aanzien van Israël beoordeeld gezien dit het land is waar ze de laatste twaalf jaar met haar gezin heeft gewoond (cgvs moeder p.1).

Zo stelt u dat u dat de voornaamste beweegredenen om het land te verlaten het dispuut met E. was (cgvs p.2; cgvs moeder p.3). Met betrekking tot dit door u aangehaalde motief dienen de nodige kanttekeningen te worden gemaakt. Zo stelt u dat u in februari 2012 door deze persoon neergestoken werd, in het ziekenhuis verzorgd diende te worden waarna u **de dag erna met uw vader en broer** naar de politie ging om uw verklaring af te leggen en klacht in te dienen (cgvs p.2-3, 5). Uw moeder gaf daarentegen een andere versie van de feiten: zij stelde namelijk dat u pas **drie à vier dagen na uw ontslag uit het ziekenhuis naar de politie bent gegaan, u kon immers in het begin niet lopen, en dit gebeurde in haar gezelschap** (cgvs moeder p.3). U geconfronteerd met de verklaringen van uw moeder, komt u niet verder dan te stellen het zich niet meer te herinneren, dat dit mogelijk is maar dat uw geheugen niet goed is (cgvs p.5). Het hoeft geen betoog dat uw verklaring geen afdoende verschooning biedt voor de vastgestelde discrepanties daar u zeer expliciet was in uw aanvankelijke verklaringen en er hieromtrent geen misverstand kan ontstaan zijn. Toen uw moeder met uw versie van de feiten geconfronteerd werd, stelde ze dat jullie (hiermee doelend op u en uw vader) misschien op de dag van het incident eerst naar de politie waren gestapt vooraleer naar het ziekenhuis te gaan om dan te eindigen met de verklaring dat 'u veel op de computer speelt en alles vergeet' (cgvs p.4). Gezien het hier de essentie van jullie relaas betreft kan dit totaal niet overtuigen en doet dit op fundamentele wijze afbreuk aan uw geloofwaardigheid. In dit kader dient daarenboven nog opgemerkt dat uw moeder dit incident in haar eerste gehoor afgenomen door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingen, **in 2011** situeerde. Uw moeder hiermee geconfronteerd stelde dat ze dit niet had gezegd, een gegeven wat niet kan overtuigen daar ze duidelijk aangaf nog een jaar te hebben gewacht vooraleer het land te verlaten omwille van economische redenen (Vragenlijst p.16).

U stelt dat E. R., de persoon met wie u problemen kreeg, in uw wijk woonde, doch **u weet quasi niets over deze persoon te vertellen**. U gevraagd of hij broers en/of zussen heeft, stelt u dit niet te weten. U gevraagd wat zijn vader doet, weet u ook hierop geen antwoord te geven. Gevraagd of E. naar

school gaat, stelt u ook dit niet te weten. U gevraagd wat er intussen met E. is gebeurd, stelt u dat hij na een week in het politiebureau te zijn gedetineerd intussen is overgebracht naar een gevangenis. U gevraagd of hij voor een rechtbank is verschenen, moet u hierop het antwoord schuldig blijven. Gevraagd of hij intussen is veroordeeld, kunt u ook hierop niets zeggen. U gevraagd in welke gevangenis hij zit, moet u ook hierop het antwoord schuldig blijven (cgvs p.3). Gezien uw conflict met deze persoon de essentie uitmaakt van uw asielrelaas **kan uw onwetendheid omtrent al deze punten niet overtuigen** daar er toch van kan worden uitgegaan dat u zoveel mogelijk informatie over deze persoon zou willen vergaren en het feit dat u dit nagelaten hebt komt uw geloofwaardigheid allerminst ten goede. Dit gegeven wordt nog eens onderstreept doordat u aanvankelijk tijdens uw gehoor stelde dat in Shlome de bedreigingen uitgaande van de familie van E. **opnieuw** waren begonnen, terwijl u even later dan weer stelt zich dit **niet** te kunnen herinneren (cgvs p.2, 4). **Dezelfde appreciatie kan gemaakt worden in hoofde van uw moeder.** Haar gevraagd of E. broers en/of zussen had, kan ze slechts stellen het niet te weten. Haar gevraagd of E. intussen is veroordeeld, stelt ze dat dit wel degelijk het geval is, doch gevraagd door welke rechtbank en gepeild naar de strafmaat, kan ze hierop geen antwoord geven. Gevraagd sinds wanneer hij in de gevangenis zit, moet ze ook hierop het antwoord schuldig blijven. Ze vergoelijkt haar onwetendheid door te stellen dat ze niet inzit met deze persoon. Erop gewezen dat dit toch wel een zeer opmerkelijk antwoord is gezien het hier de belager van haar zoon betreft, stelt ze dat zij niets met hem te maken heeft (cgvs moeder p.3.-4). Gezien deze persoon de voornaamste oorzaak was van jullie vertrek uit Israël hoeft het geen betoog dat deze onwetendheid totaal niet kan overtuigen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er dan ook **geen geloof worden gehecht aan de door jullie beweerde problemen met E.** Wat betreft uw verklaringen dat u en uw familie het slachtoffer zijn geweest van racisme dient het volgende te worden opgemerkt. U stelt in het verleden verschillende keren te zijn verhuisd omdat jullie telkens **beledigd en lastiggevalen werden door de burens** (cgvs p.2). Uw moeder hiernaar gepeild stelt dat dit **van overheidswege werd opgelegd**: soms werden er plaatsen (hiermee doelend op de kibboetsen) gesloten en anderen weer geopend en dienden jullie omwille hiervan te verhuizen. Zij gevraagd of dit **de enige reden** was voor de 'verhuizen', stelt ze dat dit effectief het geval was en dat er vele families waren zoals jullie. Nogmaals gevraagd of dit de enige reden was, beaamt ze dit (cgvs moeder p.2). Het feit dat jullie hieromtrent geen meer coherente verklaringen afleggen wekt verbazing. Verder dient ook te worden aangestipt dat mocht dit racisme, zo daar nog geloof aan kan worden gehecht, dusdanig ernstig zijn **het niet kan overtuigen** dat uw moeder nog tot 2012 zou hebben gewacht alvorens het land te verlaten, temeer jullie al sinds 2000 in Israël woonden en allen in het bezit zijn van geldige paspoorten (cgvs p.1; cgvs moeder p.1; zie document Federale Politie dd. 18/11/2012 toegevoegd aan administratief dossier).

Verder dient nog aangestipt dat het toch wel **zeer merkwaardig is** dat u, gevraagd naar uw vader, slechts weet te vertellen dat hij jullie ongeveer een jaar geleden verlaten heeft, nog in Israël verblijft, maar u er totaal geen idee van hebt waar hij zich momenteel precies bevindt. U gevraagd of u weet waarom uw vader is weggegaan, stelt u hier geen idee van te hebben, u zou dit ook niet aan uw moeder hebben gevraagd omdat dit niet in 'uw natuur ligt' (cgvs p.2). Gezien u stelt een goede verstandhouding met uw vader te hebben gehad wekt deze laconieke houding enige verbazing.

Het weinig overtuigend karakter van uw asielmotieven blijkt ook nog eens uit het gegeven dat uw moeder ten overstaan van de luchthavenpolitie te kennen gaf omwille van **toeristische redenen** naar België te zijn gekomen, niets meer en niet minder (zie document Federale Politie dd. 18/11/2012 toegevoegd aan administratief dossier). De vaststelling dat zij niet onmiddellijk kenbaar maakte een asielaanvraag te willen indienen omwille van problemen in Israël en pas twee dagen later deze stap zette, ondermijnt andermaal het ongeloofwaardig karakter van jullie verklaringen.

In uw administratief dossier bevindt zich een uittreksel van uw Israëlisch paspoort. Dit document heeft betrekking op uw identiteit, nationaliteit en reisweg, gegevens die hier niet ter discussie staan en bijgevolg vermogen deze documenten niet bovenstaande appreciatie om te buigen.

Tot slot dient nog opgemerkt dat er ook in hoofde van uw moeder door het cgvs een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker werpt de schending op van de artikelen 2 en 3 EVRM. Verzoeker stelt dat hij door de bestreden beslissing zal worden teruggestuurd naar Israël, een land dat al jaren in oorlog is met zijn burens. Verzoeker meent dat Israël niet veilig is om naar terug te worden gestuurd. Door de FOD Buitenlandse zaken is terecht geoordeeld dat alle reizen naar Israël af te raden zijn wegens de permanente dreiging van raketaanvallen. Volgens verzoeker gaat het niet op om enerzijds Belgen weg te houden van dit land wegens het dreigend geweld en anderzijds verzoeker terug te sturen naar ditzelfde geweld.

Verzoeker meent voorts dat hij niet enkel dient te vrezen voor externe onveiligheid, maar ook voor de onveiligheid binnen Israël. Verzoeker en zijn moeder zijn Arabische Israëliërs die in Israël slachtoffer zijn van racisme en geweld. Verzoeker geeft het voorbeeld van Arabische Israëliërs wiens huis werd afgebroken wegens het zogezegd illegaal wonen. Verzoeker verwijst hiervoor naar een internetartikel.

2.2. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij zou ondervonden hebben met zijn buurlingen E. ten gevolge van een dispuut. Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoekers asielrelaas omwille van (i) de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn moeder met betrekking tot het ogenblik waarop en met wie verzoeker klacht is gaan neerleggen bij de politie en (ii) de vage verklaringen die verzoeker aflegde over zijn buurlingen E.. Zo bleek verzoeker niet te weten of deze nog broers en zussen had, of E. ondertussen veroordeeld werd door een rechtbank en in welke gevangenis E. werd opgesloten. Deze motieven die steun vinden in het administratief dossier worden op geen enkele wijze weerlegd door verzoeker, noch wordt dienaangaande een aannemelijke verklaring gegeven. Deze motieven blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker verwijst naar het reisadvies van Buitenlandse Zaken in een poging aan te tonen dat Israël een land zou zijn waar er sprake is van een reëel risico kan verweerder worden bijgetreden waar deze stelt dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, niet zonder meer kan worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst, zijn slechts van algemene strekking en bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, 25 september 2007, nr. 174.848; RvS, 26 oktober 2007, nr. 176.206). Verzoeker toont verder niet aan en er zijn geen gegevens voor handen waaruit zou blijken dat er in Israël een situatie van veralgemeend geweld zou heersen zoals bepaald in artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Door de bestreden beslissing werd terecht besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Aan verzoeker kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend.

Waar verzoeker ten slotte verwijst naar een internetlink om aan te tonen dat hij een Arabische Israëliër is die in Israël slachtoffer zal zijn van racisme en geweld volstaat deze verwijzing niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS, 15 december 2004, nr. 138.480; RvS, 9 juli 2003, nr. 121.481).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER